

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (osmého senátu)

20. května 2020*

„Žaloba na neplatnost – Energetika – Vnitřní trh se zemním plynem – Směrnice (EU) 2019/692 – Doplnění článku 49a do směrnice 2009/73/ES týkajícího se přijímání rozhodnutí o udělení výjimek z některých ustanovení směrnice – Uplatnění směrnice 2009/73 na dálkové přepravní plynovody vedoucí do třetích zemí a z nich – Napadení lhůty stanovené do 24. května 2020 pro udělení výjimek z povinností stanovených směrnicí 2009/73 – Nedostatek bezprostředního dotčení – Nedostatek osobního dotčení – Nepřípustnost“

Ve věci T-530/19,

Nord Stream AG, se sídlem v Zug (Švýcarsko), zastoupená M. Raiblem, C. von Köckritzem a J. von Andreaem, avocats,

žalobkyně,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému L. Visaggiem, J. Etiennem a I. McDowell, jako zmocněnci,

a

Radě Evropské unie, zastoupené A. Lo Monaco a S. Boelaert, jako zmocněnkyněmi,

žalovaným,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na částečné zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/692 ze dne 17. dubna 2019, kterou se mění směrnice 2009/73/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem (Úř. věst. 2019, L 117, s. 1),

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení J. Svenningsen (zpravodaj), předseda, R. Barents a C. Mac Eochaidh, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/55/ES ze dne 26. června 2003 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem a o zrušení směrnice 98/30/ES (Úř. věst. 2003, L 176, s. 57; Zvl. vyd. 12/02, s. 230) byla zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 (Úř. věst. 2009, L 211, s. 94).
- 2 Účelem směrnice 2009/73 je stanovit společná pravidla pro přepravu, distribuci, dodávky a skladování zemního plynu s cílem umožnit přístup na trh a podpořit spravedlivou a nediskriminační hospodářskou soutěž. V tomto ohledu tato směrnice stanoví zejména povinnost oddělit přepravní soustavy od provozovatelů přepravních soustav a zavést nediskriminační systém pro přístup třetích osob k plynárenským přepravním a distribučním soustavám, a to na základě zveřejněných sazeb.
- 3 Článek 36 směrnice 2009/73 stanoví, že větším novým plynárenským infrastrukturám, například propojovacímu vedení, zařízením pro zkapalněný zemní plyn (LNG) a skladovacím zařízením, mohou být na základě žádosti a za určitých podmínek uděleny na vymezenou dobu výjimky z určitých povinností stanovených touto směrnicí. Aby bylo možné těchto výjimek využít, musí být zejména prokázáno, že investice zlepší hospodářskou soutěž v dodávkách plynu a bezpečnost dodávek a že úroveň rizika spojeného s investicí je taková, že by k investici bez udělení výjimky nedošlo.
- 4 Žalobkyně, Nord Stream AG, je společností založenou podle švýcarského práva, jež je z 51 % vlastněná ruskou společností PJSC Gazprom, jakož i čtyřmi švýcarskými společnostmi, z čehož 15,5 % připadá na dvě z nich, nepřímo vlastněné dvěma německými společnostmi, a 9 % na ostatní dvě, přičemž jedna je nepřímo vlastněna francouzskou společností a druhá je dceřinou společností nizozemské společnosti. Žalobkyně vlastní a provozuje plynovod „Nord Stream“, který se skládá ze soustavy dvou vedení, jehož výstavba byla dokončena v roce 2012 a provozován má být po dobu 50 let. Tato soustava zajišťuje přepravu plynu mezi Vyborgem (Rusko) a obcí Lubmin (Německo) nacházející se nedaleko Greifswaldu (Německo). Jakmile plyn dorazí na německé území, přepravuje se pozemními plynovody NEL a OPAL, na které se vztahují povinnosti stanovené směrnicí 2009/73, na jejichž plnění dohlíží německý regulační orgán.
- 5 Na návrh Evropské komise COM(2017) 660 final ze dne 8. listopadu 2017 přijal Evropský parlament a Rada Evropské unie směrnicí (EU) 2019/692 ze dne 17. dubna 2019, kterou se mění směrnice 2009/73/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem (Úř. věst. 2019, L 117, s. 1, dále jen „napadená směrnice“), která vstoupila v platnost dvacátým dnem po svém vyhlášení, tj. 23. května 2019.
- 6 Podle bodu 3 odůvodnění napadené směrnice je cílem této směrnice vyřešit překážky dokončení vnitřního trhu se zemním plynem, které plynou z toho, že na dálkové přepravní plynovody vedoucí do třetích zemí a z nich dosud nebyla uplatňována tržní pravidla Evropské unie.
- 7 V tomto ohledu čl. 2 bod 17 směrnice 2009/73 ve znění napadené směrnice stanoví, že pojem „propojovací vedení“ zahrnuje nejen „[jakýkoliv] dálkový přepravní plynovod, který překračuje nebo přesahuje hranice mezi členskými státy za účelem propojení vnitrostátní přepravní soustavy těchto členských států“, ale napříště rovněž „[jakýkoliv] dálkový přepravní plynovod mezi členským státem a třetí zemí až po území členských států nebo teritoriální [pobřežní] moře tohoto členského státu“.
- 8 Avšak podle čl. 49a odst. 1 směrnice 2009/73, ve znění doplněném napadenou směrnicí, platí, že „[v] případě dálkových přepravních plynovodů mezi členským státem a třetí zemí dokončených před dnem 23. května 2019 může členský stát, v němž se nachází první bod, kde se tento dálkový přepravní plynovod připojuje k síti [tohoto] členského státu, na základě objektivních důvodů, jako je umožnění

navrácení vynaložených investic, nebo z důvodu zajištění bezpečnosti dodávek rozhodnout o udělení výjimek z [určitých ustanovení směrnice 2009/73] pro úseky tohoto dálkového přepravního plynovodu nacházející se na jeho území a v jeho teritoriálním [pobřežním] moři, nebude-li tato výjimka na újmu hospodářské soutěži nebo efektivnímu fungování vnitřního trhu se zemním plynem či bezpečnosti dodávek v Unii“. Uvedený čl. 49a odst. 1 dále stanoví, že výjimky tohoto typu jsou „časově omezen[é] na nejvýše 20 let na základě objektivního odůvodnění, přičemž j[e] lze v odůvodněných případech prodloužit, a [mohou] být vázán[y] na podmínky přispívající ke splnění výše uvedených podmínek“ a že „[t]yto výjimky se nevztahují na dálkové přepravní plynovody mezi členským státem a třetí zemí, která má povinnost provést [směrnicí 2009/73 ve znění změn] ve svém právním řádu a která ji v něm účinně provádí na základě dohody uzavřené s Unii“.

- 9 Kromě toho napadená směrnice změnila článek 36 směrnice 2009/73 tím, že v odstavci 1 písm. e) uvedeného článku stanovila, že výjimka udělená podle tohoto ustanovení novým infrastrukturám nesmí být na újmu mimo jiné „bezpečnosti dodávek zemního plynu v Unii“.
- 10 Pokud jde o provedení změn přijatých napadenou směrnicí do směrnice 2009/73, článek 2 napadené směrnice stanoví, že s výjimkou vnitrozemských členských států, které nemají žádné zeměpisné hranice se třetími zeměmi, a Kypru a Malty v důsledku jejich zeměpisné polohy, „[č]lenské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 24. února 2020, aniž jsou dotčeny možné výjimky podle článku 49a směrnice [2009/73]“.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. července 2019 podala žalobkyně projednávanou žalobu, v rámci které navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil napadenou směrnicí v rozsahu, v němž doplňuje do směrnice 2009/73 nový čl. 49a odst. 3 první větu, podle níž „[r]ozhodnutí [o udělení výjimek] podle odstavců 1 a 2 [tohoto článku 49a] musí být přijata do 24. května 2020“;
 - uložil Parlamentu a Radě náhradu nákladů řízení.
- 12 Podáními předloženými kanceláři Tribunálu dne 2. října 2019 Polskou republikou, dne 15. října 2019 Komisí, dne 30. října 2019 Litevskou republikou, jakož i Estonskou republikou a dne 6. listopadu 2019 Lotyšskou republikou, požádaly tyto státy a Komise podle článku 143 jednacího řádu Tribunálu o vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu Parlamentu a Rady.
- 13 Samostatným podáním předloženým kanceláři Tribunálu dne 14. října 2019 vznesla Rada na základě čl. 130 odst. 1 jednacího řádu námitku nepřípustnosti, v níž navrhla, aby Tribunál:
 - odmítl žalobu jako nepřípustnou,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 14 Samostatným podáním předloženým kanceláři Tribunálu dne 15. října 2019 vznesl Parlament na základě čl. 130 odst. 1 jednacího řádu námitku nepřípustnosti, v níž navrhl, aby Tribunál:
 - na prvním místě,
 - odmítl žalobu jako nepřípustnou,
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení;

- podpůrně, v případě, že by Tribunál námitku nepřípustnosti zamítnul nebo si vyhradil, že ji posoudí společně s věcí samou, stanovil Parlamentu a Radě nové lhůty pro předložení jejich žalobních odpovědí.
- 15 Žalobkyně ve svém vyjádření k námitkám nepřípustnosti vznesených Parlamentem a Radou, došlém kanceláři Tribunálu dne 6. prosince 2019, navrhuje, aby je Tribunál zamítl jako neopodstatněné, a v důsledku toho prohlásil žalobu za přípustnou.
- 16 Rozhodnutím ze dne 4. dubna 2020 předseda Tribunálu na základě čl. 67 odst. 2 jednacího řádu s ohledem na zvláštní okolnosti projednávané věci rozhodl o přednostním projednání věci.

Právní otázky

K námitkám nepřípustnosti

- 17 Na podporu své námitky nepřípustnosti Parlament tvrdí, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci za účelem částečného zrušení napadené směrnice, a má rovněž pochybnosti, pokud jde o její právní zájem na podání žaloby znějící na toto částečné zrušení uvedené směrnice. Rada na podporu své námitky nepřípustnosti tvrdí, že žaloba je nepřípustná, jelikož zaprvé žalobkyně nemá právní zájem na podání žaloby znějící na částečné zrušení napadené směrnice, zadruhé nemá aktivní legitimaci za účelem částečného zrušení uvedené směrnice a zatřetí požadované částečné zrušení by vedlo k podstatné změně napadené směrnice.
- 18 Žalobkyně tvrdí, že má právní zájem na podání žaloby znějící na částečné zrušení napadené směrnice a rovněž aktivní legitimaci za účelem jejího částečného zrušení.
- 19 V tomto ohledu v souladu s článkem 130 jednacího řádu platí, že požaduje-li žalovaný samostatným podáním, aby Tribunál vydal rozhodnutí o nepřípustnosti, nedostatku pravomoci nebo nepříslušnosti, aniž se zabýval věcí samou, Tribunál o návrhu rozhodne co možná nejdříve, je-li to nutné, poté, co zahájil ústní část řízení.
- 20 V projednávaném případě pokládá Tribunál věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou a o námitkách nepřípustnosti vznesených Parlamentem a Radou rozhodne tímto usnesením, aniž považuje za nutné zahájit ústní část řízení, jelikož z následujících důvodů a nezávisle na tom, zda žalobkyně doloží zájem na podání žaloby, neprokázala, že má aktivní legitimaci za účelem částečného zrušení napadené směrnice.

Úvodní poznámky

- 21 Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU platí, že „[k]aždá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti [první předpoklad] aktům, které jsou jí určeny nebo [druhý předpoklad], které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti [třetí předpoklad] právním aktům s obecnou působností [nařizovacím aktům], které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření“.
- 22 Ačkoli se čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU výslovně nezabývá přípustností žalob na neplatnost podaných fyzickými nebo právnickými osobami proti směrnici, z judikatury v tomto ohledu nicméně vyplývá, že tato okolnost sama o sobě nepostačuje k tomu, aby byly takové žaloby prohlášeny za nepřípustné. Unijní orgány totiž nemohou pouze z důvodu zvolené formy dotčeného aktu vyloučit soudní ochranu, kterou toto ustanovení Smlouvy poskytuje fyzickým nebo právnickým osobám (obdobně viz usnesení ze dne 10. září 2002, Japan Tobacco a JT International v. Parlament a Rada, T-223/01, EU:T:2002:205, bod 28 a citovaná judikatura).

- 23 V souladu s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU je však směrnice určena členským státům. Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU tedy fyzické nebo právnické osoby, jako je žalobkyně, nemohou podat žalobu na neplatnost proti takové směrnici, jako je napadená směrnice, ledaže se jich v souladu s „druhým předpokladem“ tato směrnice bezprostředně a osobně dotýká, nebo se v souladu s „třetím předpokladem“ jedná o nařizovací akt, který se jich bezprostředně dotýká a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. října 2010, *Microban International a Microban (Europe) v. Komise*, T-262/10, EU:T:2011:623, bod 19; ze dne 6. září 2013, *Sepro Europe v. Komise*, T-483/11, nezveřejněný, EU:T:2013:407, bod 29, a usnesení ze dne 7. července 2014, *Wepa Lille v. Komise*, T-231/13, nezveřejněné, EU:T:2014:640, bod 20].
- 24 Co se týče pojmu „nařizovací akt“ ve smyslu „třetího předpokladu“ čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, je třeba jej chápat tak, že zahrnuje jakýkoli akt s obecnou působností, s výjimkou legislativních aktů. Pokud jde totiž o tyto poslední uvedené akty, autoři Lisabonské smlouvy měli v úmyslu zachovat restriktivní přístup stran možnosti jednotlivců žádat o jejich zrušení, a to na základě prokázání, že jsou uvedenými legislativními akty „bezprostředně a osobně dotčeni“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 59 a 60, jakož i Sekretariát Evropského konventu, závěrečná zpráva pracovní skupiny zabývající se fungováním Soudního dvora ze dne 25. března 2003, CONV 636/03, bod 22, a průvodní dopis prezidia Konventu ze dne 12. května 2003, CONV 734/03, s. 20).
- 25 V tomto ohledu je rozdíl mezi legislativním aktem a nařizovacím aktem podle SFEU založen na kritériu legislativního nebo jiného postupu, který vedl k jeho přijetí (viz usnesení ze dne 7. ledna 2015, *Freitas v. Parlament a Rada*, T-185/14, nezveřejněné, EU:T:2015:14, bod 26 a citovaná judikatura). Podle článku 289 SFEU jsou legislativními akty právní akty přijaté legislativním postupem, stejně jako určité akty, jež jsou ve zvláštních případech stanovených ve Smlouvách přijímány z podnětu skupiny členských států nebo Evropského parlamentu, na doporučení Evropské centrální banky (ECB) nebo na žádost Soudního dvora nebo Evropské investiční banky (EIB).
- 26 V projednávaném případě je nesporné, že napadená směrnice byla přijata na základě čl. 194 odst. 2 SFEU a řádným legislativním postupem, jak je podrobně uvedeno v článku 294 SFEU. Tato směrnice tedy představuje legislativní akt ve smyslu Smlouvy o FEU, včetně jejího článku 1, který stanoví mimo jiné, že se do směrnice 2009/73 vkládá článek 49a, jehož částečného zrušení se žalobkyně v projednávané věci domáhá.
- 27 Za těchto podmínek a bez ohledu na skutečnost, že napadená směrnice jakožto směrnice stanoví, že některé členské státy, jimž je tato směrnice určena, přijmou prováděcí opatření, čímž již sama o sobě vylučuje, že ji lze v zásadě považovat za akt, který nevyžaduje přijetí „prováděcích opatření“, nemůže být podmínka týkající se aktivní legitimace žalobkyně proti uvedené směrnici založena na „třetím předpokladu“ uvedeném v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, jelikož napadený akt, konkrétně napadená směrnice, nepředstavuje „nařizovací akt“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 28 Pokud jde o „druhý předpoklad“ uvedený v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, je třeba připomenout, že za určitých okolností se legislativní akt vztahující se obecně na dotčené hospodářské subjekty může některých z nich bezprostředně a osobně dotýkat ve smyslu tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. ledna 1985, *Piraiki-Patraiki a další v. Komise*, 11/82, EU:C:1985:18, body 11 až 32, a ze dne 27. června 2000, *Salamander a další v. Parlament a Rada*, T-172/98 a T-175/98 až T-177/98, EU:T:2000:168, bod 30).
- 29 V projednávaném případě je tedy třeba posoudit, zda žalobkyně s ohledem na podmínky stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, pokud jde o „druhý předpoklad“, prokázala, že byla napadenou směrnicí bezprostředně a osobně dotčena, přičemž je třeba připomenout, že pojem „bezprostřední a osobní dotčení“, který je uveden v tomto ustanovení, odpovídá pojmu v čl. 230 čtvrtém

pododstavci ES, tedy pojmu, který autoři Lisabonské smlouvy nezamýšleli změnit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, body 70 a 71).

K bezprostřednímu dotčení žalobkyně

- 30 Parlament má za to, že žalobkyně není ustanovením napadené směrnice, jehož částečného zrušení se domáhá, bezprostředně dotčena, protože toto ustanovení je konkrétně určeno členským státům, kterým přísluší na žádost provozovatelů udělit případnou výjimku, a že toto ustanovení proto nemá žádný dopad ani nevyvolává účinky na právní postavení žalobkyně.
- 31 Parlament se zejména domnívá, že v tomto ustanovení není nic, co by ukládalo žalobkyni žádat v určité lhůtě o výjimku z povinností vyplývajících ze směrnice 2009/73, ve znění pozdějších předpisů. Pokud tedy v napadené směrnici nejsou uvedeny žádné údaje o datu, kdy musí žalobkyně o takovou výjimku požádat, přísluší členským státům, aby v rámci vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici stanovily procesní pravidla upravující podávání žádostí o výjimku, a v tomto ohledu mají diskreční pravomoc s výhradou, že uvedená pravidla musí stanovit s ujištěním se, že možné žádosti o výjimku lze posoudit a výjimky případně udělit včas.
- 32 Podle Parlamentu je tedy třeba vzít v úvahu návrh zákona, kterým se provádí napadená směrnice v Německu, který stanoví, že provozovatelé mohou podat žádost o výjimku do 30 dnů od nabytí účinnosti tohoto vnitrostátního zákona, tj. ode dne 12. prosince 2019, a pokud by v tomto ohledu žalobkyně nepodala žádost ve lhůtě stanovené vnitrostátními orgány, měl by na její právní postavení dopad německý zákon, a nikoli napadená směrnice. Z pohledu Parlamentu, i když napadená směrnice stanoví lhůtu pro udělení výjimek, členské státy mají prostor pro uvážení, pokud jde o datum podání jakékoli žádosti o výjimku, z čehož vyplývá, že celková doba, po kterou mohou provozovatelé podávat žádosti a vnitrostátní orgány je vyřizovat, tedy období, které žalobkyně v projednávaném případě zpochybňuje jako údajně příliš krátké nebo přísné, se v jednotlivých členských státech liší. Konkrétně v Německu mohly být žádosti o výjimku podány a zpracovány ve lhůtě pěti až šesti měsíců, mezi 12. prosincem 2019 a 24. květnem 2020.
- 33 Rada tvrdí, že žalobkyně není bezprostředně dotčena obecně napadenou směrnicí ani konkrétně jediným ustanovením této směrnice, jehož částečného zrušení se domáhá. V tomto ohledu žalobkyně nevysvětluje, jak by některá z právních povinností uložených členským státům napadenou směrnicí, včetně lhůty, po kterou mohou udělovat výjimky ze směrnice 2009/73, ve znění pozdějších předpisů, mohla vyvolávat bezprostřední právní účinky na její postavení. Důsledky provedení napadené směrnice pro žalobkyni, jak jsou uvedeny v žalobě, jsou navíc čistě hypotetické, neboť by se projevy pouze tehdy, pokud by jí nebyla udělena výjimka, což je skutečnost, o které v době podání této žaloby nebylo nic známo. Kromě toho mají členské státy prostor pro uvážení při přijímání vnitrostátních opatření provádějících napadenou směrnici, a zejména mohou zcela svobodně rozhodovat o možnosti udělení výjimek pro dálkové přepravní plynovody vedoucí do třetích zemí a z nich. Ve skutečnosti tím, že v bodě 21 své žaloby žalobkyně zdůraznila, že „jakmile bude v Německu prováděna pozměňující směrnice, budou se německé právní předpisy provádějící směrnicí [2009/73] plně vztahovat na německý úsek plynovodu Nord Stream“, a rovněž tvrdila, že má v úmyslu požádat německé orgány o výjimku, sama žalobkyně připouští, že v projednávaném případě nejsou splněny podmínky pro její bezprostřední dotčení napadenou směrnicí.
- 34 V žalobě a ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti vzneseným Parlamentem a Radou žalobkyně tvrdí, že je napadenou směrnicí bezprostředně dotčena, neboť podle jejího názoru v případě absence rozhodnutí o udělení výjimky přijatého německým regulačním orgánem podle článku 49a, který byl napadenou směrnicí doplněn do směrnice 2009/73, se na ni vztahují požadavky posledně uvedené směrnice. To je případ povinností týkajících se oddělení přepravních soustav a provozovatelů přepravních soustav, jak je stanoveno v článku 9 směrnice 2009/73; povinnosti poskytnout třetím

osobám přístup k jejímu plynovodu, jak je stanoveno v článku 32 této směrnice, a povinností v oblasti sazeb, jak jsou stanoveny v čl. 41 odst. 1 a 6 uvedené směrnice, jakož i v odpovídajících německých prováděcích předpisech.

- 35 Žalobkyně se domnívá, že tyto nové povinnosti by v jejím případě měly za následek velké změny akcionářské dohody, jejích stanov a smlouvy o přepravě plynu, kterou uzavřela se společností Gazprom export LLC. V tomto ohledu by přitom možnost získat výjimku od německého regulačního orgánu podle nového článku 49a upraveného napadenou směrnicí, kterou by v jejím případě bylo příliš obtížné, nebo dokonce nemožné získat, nenapravila bezprostřední a vážný dopad na postavení žalobkyně způsobený uvedenou směrnicí, zejména proto, že se tento typ výjimky vztahuje pouze na některé povinnosti stanovené směrnicí 2009/73, že tyto výjimky se udělují pouze dočasné a že příliš krátká lhůta, ve které musí vnitrostátní regulační orgány rozhodnout o žádostech o výjimku, v tomto případě nejpozději do 24. května 2020, ohrožuje možnost žalobkyně získat takovou výjimku. Konečně, co se týče ustanovení napadené směrnice stanovující tuto lhůtu, jehož zrušení se žalobkyně v projednávané věci domáhá, toto ustanovení podle ní neponechává členským státům žádnou diskreční pravomoc, takže jeho použití je čistě automatické a vyplývá z jediné unijní právní úpravy.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že taková podmínka, která je stanovena „druhým předpokladem“ v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU – podle níž fyzická nebo právnická osoba musí být unijním aktem, který je předmětem žaloby, dotčena bezprostředně – vyžaduje splnění dvou kumulativních kritérií, a sice že tento akt jednak vyvolává bezprostřední účinky na právní postavení žalobce a jednak neponechává žádnou posuzovací pravomoc adresátům pověřeným jeho provedením, přičemž toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy (usnesení ze dne 19. června 2008, *US Steel Košice v. Komise*, C-6/08 P, nezveřejněné, EU:C:2008:356, bod 60, rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise*, *Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci*, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 42).
- 37 Totéž platí, pokud je možnost, aby adresáti nevyhověli napadenému unijnímu aktu, čistě teoretická, jelikož o jejich vůli vyvodit důsledky v souladu s tímto aktem není pochyb (viz usnesení ze dne 19. června 2008, *US Steel Košice v. Komise*, C-6/08 P, nezveřejněné, EU:C:2008:356, bod 61 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 4. prosince 2019, *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo v. Komise*, C-342/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:1043, bod 39 a citovaná judikatura).
- 38 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že od vstupu napadené směrnice v platnost obecně provozovatelé plynovodu, jako je žalobkyně, nyní potenciálně považují část svého vedení na přepravu plynu – v projednávaném případě část nacházející mezi členským státem a třetí zemí až na území členských států nebo část nacházející se v pobřežním moři členského státu – za část podléhající povinnostem stanoveným směrnicí 2009/73 a vnitrostátními předpisy provádějícími poslední uvedenou směrnicí ve znění napadené směrnice.
- 39 Pokud však jde o konkrétní povinnosti, kterým nyní podle ustanovení směrnice 2009/73, ve znění pozdějších předpisů, podléhá část vedení na přepravu plynu některých provozovatelů, jako je žalobkyně, jakož i o způsob, jakým budou tyto povinnosti přesně vymezeny, tyto závisí na vnitrostátních prováděcích opatřeních, která členský stát, v jehož pobřežním moři se nachází tato část plynovodu, přijme nebo přijal podle článku 2 napadené směrnice, ve spojení s čl. 288 třetím pododstavcem SFEU, a to nejpozději do 24. února 2020.
- 40 Směrnice totiž nemůže sama o sobě ukládat povinnosti jednotlivci, a vnitrostátními orgány se jí tedy jako takové nemohou dovolávat vůči hospodářským subjektům v případě, že tyto orgány dosud nepřijaly opatření k provedení této směrnice (rozsudek ze dne 26. února 1986, *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84, bod 48, a usnesení ze dne 7. července 2014, *Group Hygiène v. Komise*, T-202/13, EU:T:2014:664, bod 33; v tomto smyslu rovněž viz rozsudek ze dne 14. července 1994, *Faccini Dori*, C-91/92, EU:C:1994:292, body 20 a 25).

- 41 Bez ohledu na to, zda jsou ustanovení napadené směrnice jasná a dostatečně přesná, nemohou tedy před přijetím opatření k jejich provedení ze strany státu a nezávisle na něm být přímým nebo bezprostředním zdrojem povinností žalobkyně a z tohoto důvodu se bezprostředně dotýkat jejího právního postavení ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2000, *Salamander a další v. Parlament a Rada*, T-172/98 a T-175/98 až T-177/98, EU:T:2000:168, bod 54, a usnesení ze dne 7. července 2014, *Group'Hygiène v. Komise*, T-202/13, EU:T:2014:664, bod 33). Konkrétně, pokud Spolková republika Německo nepřijme opatření k provedení napadené směrnice, německý regulační orgán nemůže požadovat, aby žalobkyně dodržovala povinnosti, které se v jejím případě nově použijí, jak stanoví uvedená směrnice.
- 42 V tomto ohledu je skutečnost, že nyní se činnosti žalobkyně částečně řídí unijním právem, v projednávané věci směrnicí 2009/73, ve znění pozdějších předpisů, je v každém případě pouze důsledkem její volby rozvíjet a udržovat svou činnost na území Unie, v tomto případě v pobřežním moři jednoho z členských států Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, *Air Transport Association of America a další*, C-366/10, EU:C:2011:864, body 127 a 128). Napadená směrnice jako taková však neměla od doby, kdy vstoupila v platnost, žádné bezprostřední a konkrétní účinky na právní postavení takových hospodářských subjektů, jako je žalobkyně, a v žádném případě před uplynutím lhůty pro její provedení podle čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice.
- 43 Ostatně uznat názor žalobkyně, podle kterého bylo její právní postavení bezprostředně dotčeno vstupem napadené směrnice v platnost z důvodu, že provozování její soustavy dělených plynovodů „Nord Stream“ dříve uniklo věcné působnosti směrnice 2009/73, by znamenalo, že kdykoli by Unie nově legislativně upravila určitou oblast tím, že uloží provozovatelům povinnosti, kterým dříve nepodléhali, tyto právní předpisy, třebaže by byly přijaty ve formě směrnice a řádným legislativním postupem, by se nutně a bezprostředně dotýkaly hospodářských subjektů ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Takový přístup by přitom byl v rozporu se samotným zněním čl. 288 třetího pododstavce SFEU, podle kterého „[s]měrnice je závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům“, a v důsledku toho v rozporu se skutečností, že právní postavení hospodářských subjektů je v zásadě dotčeno vnitrostátními opatřeními, kterými se provádí každá směrnice.
- 44 V projednávané věci tedy takové hospodářské subjekty, jako je žalobkyně, budou podléhat nebo podléhají podmínkám stanoveným směrnicí 2009/73, ve znění napadené směrnice, pouze prostřednictvím vnitrostátních opatření, kterými se provádí napadená směrnice, které přijmou nebo přijaly členské státy, tj. v tomto případě, pokud jde o žalobkyni, Spolková republika Německo (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 10. září 2002, v. *Parlament a Rada*, T-223/01, EU:T:2002:205, bod 47, a ze dne 7. července 2014, *Group'Hygiène v. Komise*, T-202/13, EU:T:2014:664, body 33 a 36).
- 45 V tomto ohledu je třeba uvést, že k datu podání této žaloby Spolková republika Německo taková prováděcí opatření ještě nepřijala. Kromě toho a v každém případě, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je třeba konstatovat, že pokud jde o vnitrostátní prováděcí opatření, která měla být nejpozději do 24. února 2020 přijata členskými státy a která měla stanovit pro hospodářské subjekty závaznými povinnosti vyplývající ze směrnice 2009/73, ve znění napadené směrnice, měly tyto členské státy prostor pro uvážení při provádění ustanovení této směrnice.
- 46 Zaprvé, pokud jde o povinnosti stanovené v článku 9 směrnice 2009/73, ve znění pozdějších předpisů, mohou se totiž členské státy podle nového prvního pododstavce odstavce 8, jakož i nového odstavce 9 tohoto článku 9, jak byly doplněny napadenou směrnicí, rozhodnout nepoužít povinnost oddělit přepravní soustavy a provozovatele přepravních soustav, jak je stanoveno v odstavci 1 uvedeného článku 9. Konkrétně se „mohou“ takto rozhodnout u části přepravní soustavy propojující členský stát se třetí zemí mezi hranicemi tohoto členského státu a prvním připojovacím bodem k síti tohoto členského státu, jednak pokud příslušná přepravní soustava patří ke dni 23. května 2019 vertikálně integrovanému podniku a jednak pokud příslušná přepravní soustava patří ke dni 23. května 2019 vertikálně integrovanému podniku a jsou zavedena opatření, která zaručují účinnější nezávislost

provozovatele přepravní soustavy než ustanovení kapitoly IV směrnice 2009/73. Stejně tak podle čl. 14 odst. 1 této směrnice, jak byl doplněn napadenou směrnicí, se členské státy mohou rozhodnout čl. 9 odst. 1 uvedené směrnice nepoužít a určit na návrh vlastníka dotyčné přepravní soustavy a se souhlasem Komise nezávislého provozovatele soustavy.

- 47 Zadruhé, na základě změn směrnice 2009/73 provedených napadenou směrnicí, zejména změn týkajících se článku 36 a doplnění článku 49a, mohou vnitrostátní orgány rozhodnout v případě „větší[ch] nový[ch] plynárenský[ch] infrastruktur[...]“ a „dálkových přepravních plynovodů mezi členskými státy a třetími zeměmi dokončených před dnem 23. května 2019“ o udělení výjimek z některých článků směrnice 2009/73, ve znění pozdějších předpisů, v projednávaném případě, pokud jde o článek 36, výjimky z článků 9, 32, 33, 34, jakož i z čl. 41 odst. 6, 8 a 10, a pokud jde o článek 49a, výjimky z článků 9, 10, 11, 32 a čl. 41 odst. 6, 8 a 10.
- 48 V tomto ohledu, jak správně tvrdí Parlament, přísluší členským státům, aby přijaly vnitrostátní opatření, která umožní dotyčným hospodářským subjektům požádat o tyto výjimky, a zároveň přesně vymezily podmínky pro udělení těchto výjimek s ohledem na obecná kritéria stanovená v článku 49a směrnice 2009/73, ve znění napadené směrnice, a stanovily postup umožňující vnitrostátním regulačním orgánům těchto států rozhodnout o těchto žádostech ve lhůtách stanovených napadenou směrnicí. Kromě toho mají vnitrostátní regulační orgány za účelem provádění těchto podmínek širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o udělování takových výjimek a o případné zvláštní podmínky, kterým mohou tyto výjimky podléhat (obdobně viz rozsudek ze dne 4. prosince 2019, *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo v. Komise*, C-342/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:1043, body 48 až 53).
- 49 Z výše uvedeného obecně vyplývá, že žalobkyně není ustanoveními napadené směrnice bezprostředně dotčena.
- 50 Totéž platí pro jediné ustanovení, jehož zrušení se žalobkyně domáhá, a to ustanovení nového čl. 49a odst. 3 první věty, vloženého napadenou směrnicí, podle něhož „[r]ozhodnutí [o výjimce] podle odstavců 1 a 2 [tohoto článku 49a] musí být přijata do 24. května 2020“. Tato věta totiž stanoví povinnost vnitrostátních regulačních orgánů odpovědných za vyřizování žádostí o výjimku podle tohoto ustanovení, aby o těchto žádostech rozhodly nejpozději do 24. května 2020. Tato povinnost jednat ve lhůtě tedy připadá přímo vnitrostátním orgánům.
- 51 Naopak, nezávisle na existenci rozhodovacího prostoru členských států při provádění tohoto ustanovení napadené směrnice, se povinnost stanovená unijním normotvůrcem bezprostředně nedotýká provozovatelů podávajících takové žádosti o výjimku nebo majících v úmyslu, stejně jako žalobkyně, tak učinit. Jak totiž tvrdí Parlament, aniž žalobkyně jeho tvrzení zpochybňuje, německé právo, kterým se provádí napadená směrnice, stanoví, že provozovatelé musí podat žádost o výjimku nejpozději do 30 dnů od nabytí účinnosti tohoto vnitrostátního zákona. Právní postavení žalobkyně je tedy bezprostředně dotčeno tímto vnitrostátním ustanovením, jelikož její právo požádat o výjimku z určitých povinností vyplývajících ze směrnice 2009/73, ve znění napadené směrnice, je vymezeno, i z časového hlediska, tímto vnitrostátním ustanovením, a to jak v případě lhůty, ve které musí být tato žádost podána, tak v případě lhůty, ve které bude tato žádost vyřízena. Napadená směrnice navíc nestanoví, jaký důsledek by měl být vyvozen, pokud jde o nevyřízenou žádost o výjimku před vnitrostátním regulačním orgánem, kdyby tento orgán nebyl schopen dodržet lhůtu a rozhodnout o uvedené žádosti do 24. května 2020, jak stanoví uvedená směrnice.
- 52 Konečně se žalobkyně nemůže dovolávat řešení přijatého Tribunálem v rozsudku ze dne 7. října 2009, *Vischim v. Komise* (T-380/06, EU:T:2009:392). Z tohoto rozsudku, zejména pak z jeho bodu 58, zřejmě vyplývá, že Tribunál ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, uznal, že žalobkyně byla napadenou směrnicí bezprostředně a osobně dotčena v tom, že posledně uvedená směrnice zařadila chemickou látku do přílohy základní směrnice, jejíž byla napadená směrnice prováděcím opatřením. Je však třeba poznamenat, že tento postoj soudu se vysvětloval zvláštními vlastnostmi této žalobkyně. Posledně

uvedená byla původcem oznámení, které vedlo na jedné straně k postupu zkoumání chemické látky, který se konkrétně zaměřil na jeden z jejích výrobků, a na druhé straně k zařazení této látky. Kromě toho byla držitelkou stávajících povolení pro přípravky na ochranu rostlin obsahující tuto chemickou látku. Tento skutkový stav tedy není v žádném případě srovnatelný s projednávanou věcí.

- 53 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žalobkyně není bezprostředně dotčena napadenou směrnicí ani ustanovením této směrnice, jehož částečného zrušení se v této věci domáhá.

K osobnímu dotčení žalobkyně

- 54 Parlament tvrdí, že žalobkyně není osobně dotčena. Pokud jde o okolnost, podle které byl napadenou směrnicí dotčen omezený počet provozovatelů, má jednak za to, že možnost určit s větší či menší přesností počet, nebo dokonce i totožnost osob, na které se tato směrnice vztahuje, nestačí k prokázání, že je žalobkyně osobně dotčena, a jednak za to, že tento omezený počet se vysvětluje oligopolistickými charakteristikami dotčeného odvětví, a sice přepravy plynu plynovodem. V každém případě žalobkyně ke dni přijetí napadené směrnice nenabyla žádná zvláštní práva na využívání své plynárenské infrastruktury, v daném případě právo na využívání této infrastruktury nacházející se mimo pevninské území členských států, aniž by se na něj vztahovalo unijní právo. Kromě toho žalobkyně podle názoru Parlamentu neprokázala existenci charakteristik, které jsou pro ni specifické nebo které mají odlišovat soustavu dvou plynovodů „Nord Stream“ od jakéhokoli jiného přeshraničního propojovacího vedení, které se skutečně nebo potenciálně nachází ve stejné nebo obdobné situaci. Pokud jde o hospodářské dopady napadené směrnice na činnost žalobkyně, takové účinky nemohou prokázat její individuální dotčení touto směrnicí.
- 55 Rada tvrdí, že žalobkyně není napadenou směrnicí osobně dotčena, protože – i když připouští, že tato směrnice může mít právní důsledky pro její postavení – podle všeho se ustanovení této směrnice vztahují na objektivně určené právní situace a neindividualizují žalobkyni způsobem, jakým by byl individualizován adresát individuálního rozhodnutí. Napadená směrnice se totiž podle názoru Rady vztahuje na všechny dálkové přepravní plynovody mezi členským státem a třetí zemí, ať už jde o pozemní nebo námořní vedení, již existující, dokončená nebo nová vedení, nebo dokonce přepravní vedení, která se po odchodu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Unie stala vedením mezi členským státem a třetí zemí, nebo dokonce vedení, která budou začleněna do oblasti působnosti uvedené směrnice z důvodu přistoupení nových členských států k Unii.
- 56 Kromě toho podle Rady žalobkyně nemůže tvrdit, že je držitelkou nabytého práva na zachování svého údajného předchozího postavení provozovatele infrastruktury, které není regulováno unijním právem. To by totiž znamenalo zakázat unijnímu spolunormotvůrci přijímat jakákoli nová pravidla s obecnou působností pro provoz dálkových přepravních plynovodů mezi členským státem a třetí zemí až po území členského státu nebo pobřežní moře tohoto členského státu. V každém případě napadená směrnice neměla negativní dopad na rozsah již existujícího specifického nebo výlučného práva žalobkyně nebo jeho výkon z její strany.
- 57 Žalobkyně tvrdí, že je napadenou směrnicí osobně dotčena, neboť patří do uzavřeného a omezeného okruhu pěti provozovatelů, jichž se tato směrnice týká, a sice vlastníků a provozovatelů plynovodů, již dokončených a v provozu dne 23. května 2019, které propojují po moři třetí země s členskými státy Unie a mají propojovací bod na území Unie. Podle žalobkyně měla napadená směrnice za následek to, že se všichni tito provozovatelé ocitli v působnosti všech normativních povinností vyplývajících ze směrnice 2009/73 a povinností, které jsou stanoveny ve vnitrostátních prováděcích předpisech, a to v okamžiku, kdy byla všechna investiční rozhodnutí týkající se jejich infrastruktur již dávno přijata a kdy byly tyto infrastruktury již postaveny a uvedeny do provozu. Na rozdíl od provozovatelů infrastruktur, které budou v budoucnu vybudovány se zohledněním tohoto nového regulačního omezení, jsou tak takoví provozovatelé, jako je žalobkyně, podle jejího názoru napadenou směrnicí zbaveni svého postavení provozovatele neregulované infrastruktury. Podmínky pro výkon jejich

činnosti jsou nepochybně méně příznivé než dříve, ve smyslu bodu 61 rozsudku ze dne 27. února 2014, *Stichting Woonpunt a další v. Komise* (C-132/12 P, EU:C:2014:100), protože jsou dotčeni zásadní změnou práva použitelného na jejich infrastruktury, což má výrazné dopady na struktury financování těchto infrastruktur i na jejich partnerství s dodavateli plynu, jako je Gazprom export, jediný klient žalobkyně. Kromě toho se tito provozovatelé liší od budoucích provozovatelů, protože pro poslední uvedené provozovatel nebudou infrastruktury, kterou budou muset v budoucnu budovat, již z podstaty věci infrastrukturami v provozu ke dni 23. května 2019 ve smyslu napadené směrnice.

- 58 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury splňují fyzické nebo právnické osoby jiné než adresáti unijního aktu podmínku osobního dotčení ve smyslu druhého předpokladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU pouze tehdy, zasahuje-li je napadený akt z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně specifické, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudky ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise*, 25/62, EU:C:1963:17, a ze dne 3. října 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 72).
- 59 V projednávané věci se žalobkyně domnívá, že je napadenou směrnicí, a zejména ustanovením této směrnice, jehož částečného zrušení se domáhá, osobně dotčena z důvodu, že patří do omezeného okruhu hospodářských subjektů zvláště dotčených napadenou směrnicí způsobem obdobným tomu, jakým by byli dotčeni adresáti individuálních rozhodnutí. Tento okruh se podle ní skládá z vlastníků a provozovatelů plynovodů, které již byly dokončeny a byly v provozu dne 23. května 2019 a které se nacházejí v pobřežních mořích třetích zemí a zahrnují propojovací bod na území Unie. Napadená směrnice se tak podle ní týká pouze pěti plynovodů, a to plynovodu provozovaného žalobkyní, jakož i plynovodů Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline a Transmed.
- 60 V tomto ohledu je třeba připomenout, že možnost určit víceméně přesně počet, nebo dokonce i totožnost právních subjektů, na něž se unijní opatření použije, nikterak neznamená, že tyto subjekty musí být považovány za osobně dotčené tímto opatřením, je-li nesporné, že se toto použití provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace definované dotčeným aktem. (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, *T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise*, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 64 a citovaná judikatura).
- 61 Pokud jde o plynovody zmíněné žalobkyní, včetně toho, jehož je žalobkyně provozovatelem, je přitom třeba konstatovat, že se použití napadené směrnice na tyto plynovody provádí na základě objektivní právní a faktické situace stanovené touto směrnicí. Podle objektivního kritéria přijatého normotvůrcem v čl. 49a odst. 1, který byl do směrnice 2009/73 vložen napadenou směrnicí, se tato směrnice totiž vztahuje na dálkové přepravní plynovody dokončené před 23. květnem 2019, dnem vstupu napadené směrnice v platnost. Mimoto, jak Parlament v podstatě tvrdí, omezený počet provozovatelů dotčených napadenou směrnicí se jednak vysvětluje skutečností, že upravuje velké, zvláště nákladné plynárenské infrastruktury, jejichž počet je při zohlednění prostorových, hospodářských a geopolitických omezení na území Unie omezen, a jednak tím, že uvedená směrnice upravuje pouze ty – jejichž počet je ještě menší – které propojují Unii s třetími státy.
- 62 S ohledem na danou specifickou hospodářskou oblast tedy okolnost, že cílem napadené směrnice je upravit pouze omezený počet provozovatelů identifikovaných nebo identifikovatelných v době přijetí této směrnice, neumožňuje dospět k závěru, že tito provozovatelé byli touto směrnicí osobně dotčeni způsobem, jakým by byli dotčeni adresáti tohoto aktu nebo adresáti individuálních rozhodnutí.
- 63 Je pravda, že v rozsudku ze dne 18. května 1994, *Codorniu v. Rada* (C-309/89, EU:C:1994:197), Soudní dvůr uznal, že ustanovení normativní povahy se může za určitých okolností osobně dotýkat určitých dotčených hospodářských subjektů. Této judikatury se však nelze v projednávaném případě dovolávat, protože na rozdíl od nařízení napadeného v uvedené věci směrnice napadená v projednávané věci

neporušila konkrétní práva žalobkyně (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 23. listopadu 1995, *Asocarne v. Rada*, C-10/95 P, EU:C:1995:406, bod 43). To samé platí pro odkaz na rozsudek ze dne 27. února 2014, *Stichting Woonlinie a další v. Komise* (C-133/12 P, EU:C:2014:105).

- 64 V projednávaném případě totiž na rozdíl od toho, co žalobkyně tvrdí, a jak je uvedeno v bodě 42 výše, neměla právo provozovat nebo nadále provozovat soustavu dvou plynovodů „Nord Stream“, aniž se na ni vztahovalo jakékoliv regulační omezení Unie, alespoň pokud jde o část tohoto dálkového přepravního plynovodu nacházející se na území Unie, v projednávaném případě ve vnitřním moři členského státu. Skutečnost, že v okamžiku přijetí napadené směrnice byla tedy součástí identifikovaného nebo identifikovatelného omezeného okruhu provozovatelů, kteří spadali do rozšířené územní nebo věcné působnosti směrnice 2009/73, neumožňuje mít za to, že se jí napadená směrnice osobně dotýká, jelikož je nesporné, že se její použití provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace definované normotvůrcem v dotčeném unijním aktu. Kromě toho žalobkyně neprokázala, že tento normotvůrce přijal napadenou směrnici s ohledem na zvláštnosti situace žalobkyně nebo situace čtyř dalších plynovodů, které žalobkyně zmínila a které již byly v provozu dne 23. května 2019.
- 65 Konečně, co se týče argumentace žalobkyně vycházející z významného ekonomického dopadu napadené směrnice na její činnost provozovatele plynovodu „Nord Stream“, je třeba připomenout, že skutečnost, že některé subjekty jsou obecně závazným aktem postiženy hospodářsky více než jiné, nepostačuje k tomu, aby byly individualizovány vzhledem k těmto ostatním subjektům, pokud se tento akt, stejně jako v projednávané věci, uplatňuje na základě objektivně určené situace (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 18. prosince 1997, *Sveriges Betodlares a Henrikson v. Komise*, C-409/96 P, EU:C:1997:635, bod 37; rozsudky ze dne 2. března 2010, *Arcelor v. Parlament a Rada*, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 106, a ze dne 16. prosince 2011, *Enviro Tech Europe a Enviro Tech International v. Komise*, T-291/04, EU:T:2011:760, bod 110).
- 66 Mimoto pouhá okolnost, že žalující strana může ztratit významný zdroj příjmů z důvodu nové unijní právní úpravy, neprokazuje, že se nachází ve specifické situaci a nepostačuje k prokázání toho, že se jí tato právní úprava osobně dotýká. Žalující strana totiž musí v tomto ohledu předložit Tribunálu důkaz o okolnostech umožňujících dojít k závěru, že údajně utrpěná újma jí individualizuje ve vztahu ke všem ostatním hospodářským subjektům, které jsou dotčeny uvedenou právní úpravou stejným způsobem jako ona, což žalobkyně v projednávané věci neučinila (rozsudek ze dne 16. prosince 2011, *Enviro Tech Europe a Enviro Tech International v. Komise*, T-291/04, EU:T:2011:760, bod 110).
- 67 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žalobkyně není napadenou směrnicí osobně dotčena.
- 68 V důsledku toho, aniž je třeba rozhodnout o existenci zájmu žalobkyně na podání žaloby nebo o přípustnosti návrhových žádání v rozsahu, v němž znějí pouze na částečné zrušení napadené směrnice, musí být žaloba odmítnuta jako nepřípustná.

K návrhům na vstup vedlejších účastníků do řízení

- 69 Podle čl. 144 odst. 3 jednacího řádu platí, že vznese-li žalovaný námitku nepřípustnosti, nedostatku pravomoci nebo nepříslušnosti podle čl. 130 odst. 1 tohoto jednacího řádu, rozhodne se o návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení až po zamítnutí námítky nebo po rozhodnutí o jejím přezkoumání spolu s věcí samou. Kromě toho v souladu s čl. 142 odst. 2 téhož jednacího řádu se vedlejší účastenství stává bezpředmětným, mimo jiné je-li žaloba prohlášena za nepřípustnou.
- 70 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo námitkám nepřípustnosti vyhověno a že tímto usnesením tedy řízení končí, není již důvodné rozhodnout o návrzích na vstup vedlejšího účastníka do řízení předložených Estonskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou a Komisí.

K nákladům řízení

- 71 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.
- 72 V souladu s čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Kromě toho podle čl. 144 odst. 10 tohoto jednacího řádu platí, že skončí-li hlavní řízení před rozhodnutím o návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení, ponесou navrhovatel i hlavní účastníci řízení vlastní náklady řízení související s návrhem na vstup vedlejšího účastníka do řízení. V důsledku žalobkyně, Parlament a Rada, jakož i Estonská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Polská republika a Komise ponесou vlastní náklady související s návrhy na vstup vedlejšího účastníka do řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá jako nepřijatelná.**
- 2) **Není důvodné rozhodnout o návrzích na vstup vedlejšího účastníka do řízení podaných Estonskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou a Evropskou komisí.**
- 3) **Společnosti Nord Stream AG se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Evropským parlamentem a Radou Evropské unie, s výjimkou nákladů řízení souvisejících s návrhy na vstup vedlejšího účastníka do řízení.**
- 4) **Společnost Nord Stream, Parlament a Rada, jakož i Estonská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Polská republika a Komise ponесou vlastní náklady řízení související s návrhy na vstup vedlejšího účastníka do řízení.**

V Lucemburku dne 20. května 2020.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
J. Svenningsen